

II

Чичо Ненчо, градинарътъ, седѣше предъ колибата и гледаше къмъ рѣката. Съзрѣ той на слабата лунна свѣтлина тримата тухлари. Стана, заслони се до дънера на една голѣма върба, притаи дѣхъ и загледа насреща.

Отначало нищо не можа да разбѣре. Но чу той глухи удари отъ мотики... Копаятъ значи!.. Заравятъ нѣщо!.. Отъ върба до върба примъкна се чичо Ненчо чакъ до брѣга на рѣката... Чу той котешко мяукане.... Чу дрѣнкане на лопати, а следъ това тухларитѣ се върнаха бързо въ колибата си.

Чичо Ненчо трепна. Потъ го облѣ. Спомни си той разказитѣ на стария градинарь дѣдо Никола, отъ тѣхното село. Спомни си и грабна една мотика, прегазил рѣката, намѣри прѣсно ровената земя, разрови я, извади торбата, развърза я, изтърси котката, хвърли праздната торба въ дупката и я зарови.

Котката лежеше край него и дишаше тежко, тежко. Побутна я чичо Ненчо съ мотиката. Котката се изправи полека. Поста малко, политна да падне, пѣкъ бавно, бавно се помъкна къмъ близкия храсталакъ, като се обърна два пѣти и съ благодарностъ погледна своя спасителъ.

Чичо Ненчо се върна въ колибата. Другаритѣ му спѣха. Следъ малко се понесе тихъ шепотъ изъ колибата: „Не въведи насъ въ изкушение, но избави насъ отъ лукавия.“

Минаха се още нѣколко дъждовни дни, настанаха свѣтли слънчеви дни. Майско слънце кжпѣше съ благодатни лжчи полето, цвѣтята, градинитѣ. Всичко живо се радваше, бързаше, пѣеше. Градинари и тухлари тичаха безъ почивка отъ сутринъ до вечеръ. И въ празниченъ день дори не почиваха. И се заредиха день следъ день слънце и пекъ.